

NATHALIE TEIRLINCK

BEVESTIGT ALS DE JEUNE DAME VAN DE VLAAMSE ARTHOUSE

Mag de hoge verwachtingen dit jaar inlossen met *Tonic Immobility*, haar langspeeldebuut bij Savage Film, het productiehuis van onder meer *Rundskop*.

Je bent begin november in Brussel met de opnames gestart. Iets zegt me dat die timing niet ideaal was.

NATHALIE TEIRLINCK: We zijn een week voor de aanslagen in Parijs beginnen te draaien. Dat was inderdaad niet de makkelijkste periode in Brussel. Het was heel surreëel om met fictie bezig te zijn op het moment dat er overal straten afgezet worden en militairen rondlopen. Nu, veruit het moeilijkste was wel de scène op de Nieuwstraat, die we net op de dag dat het terreuralarm naar vier verhoogd werd draaiden. Zonder overdrijven: dat was de slechtste dag ooit om midden op straat in Brussel 'Everyone prepare for shooting' te roepen.

Venus vs. Me, je veelvuldig bekroonde kortfilm, is ondertussen vijf jaar oud. Het wachten op je eerste langspeler heeft wel even geduurd.

TEIRLINCK: Ik ben lang op zoek geweest naar hoe ik de filmtaal van mijn korte werk naar een langspeler

kon vertalen. *Venus vs. Me* was heel associatief van stijl, met veel aandacht voor beeld en geluid: het was geen evidentie om dat naar de narratieve structuur van een langspeelfilm te vertalen. Ik had dus wat tijd nodig. De voorbije jaren heb ik veel in het theater geregisseerd, in het buitenland masterclasses gevolgd en vooral veel geschreven. En dat heeft gewerkt. Ik heb het gevoel dat ik nu de grotere zus van mezelf ben. En dat klinkt meliger dan het bedoeld is. (lacht)

Vanwaar de titel eigenlijk, *Tonic Immobility*?

TEIRLINCK: Dat is een begrip uit het dierenrijk. Het is een soort verlamming: prooien die, uit angst, doen alsof ze dood zijn om aan roofdieren te ontsnappen.

Klinkt als een metafoor.

TEIRLINCK: De kans is groot, ja. (lacht) Ik wil er nog niet te veel over zeggen, maar de film gaat over een solitaire escorte die onverwacht gedwongen wordt om voor haar zesjarige zoontje te zorgen. Michael Haneke en Steve McQueen waren twee grote voorbeelden, als dat

een indruk kan geven, twee regisseurs die heel veel vertellen over hun personages puur door hun gedrag te observeren. De hoofdrol wordt gespeeld door de Canadese Evelyne Brochu, bekend van tv-reeks *Orphan Black* en haar rol in Xavier Dolans *Tom à la ferme*, en je schreef samen met Molly Stensgaard, de monteur en script doctor van Lars Von Trier.

Mik je op het buitenland?

TEIRLINCK: De bedoeling is om de film internationaal te promoten, ja, maar ik denk dat dat internationale karakter er eerder toevallig gekomen is. Molly ken ik van het EAVE, een Europees filmlab waar ik naartoe mocht, en het klikte tussen ons. Evelyne had ik zien spelen in *The Nest*, een kortfilm van David Cronenberg waarin ze met nauwelijks iets om het lijf stond te acteren. Ik wilde absoluut met haar werken. Ik heb dus vooral hoog gemikt – zeer fijn als het dan ook daadwerkelijk lukt. (G.Z.)